

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Francisci Tvrriani Societatis Iesv, Defensio Locorum S.
Scripturae. De Ecclesia Catholica, Et Eius Pastore
Episcopo Romano, B. Petri, principis Apostolorum
successore, libri duo. Aduersus nugatorias ...**

**Torres, Francisco de
Coloniae Agrippinae, 1580**

VD16 ZV 18729

Capvt XXVIII. Quomodo omnibus pastoribus dictum est illud, Pasce oues meas & quomodo fides Petri transeat ad successores, non autem necesse sit vt transeat charitas, & quomodo per scripturam ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-33634

Quomodo
in Petro pro-
posita fue-
rit forma
boni pasto-
ris omnibus
pastoribus
maioribus,
minoribus,
& minimis,
quia in eo
tanquam in
origine
contine-
bantur.

responsiones, ut pasceret; in prima percontatione, & ad eam responsione, ut pasceret agnos; in secunda oues, siue, ut est in quibusdam exemplaribus, quod Gregorius episcopus Tauromenie in Sicilia in homilia in hunc locū notauit, non $\pi\epsilon\sigma\beta\alpha\tau\alpha$, sed $\pi\epsilon\sigma\beta\alpha\tau\alpha$, id est, non oues, sed ouiculas; in tertia, item, ut oues, ut hac triplici differentia, inquit idē auctor, totidem gradus $\tau\eta\varsigma\ \pi\epsilon\sigma\kappa\omicron\tau\tau\eta\varsigma$, id est, progressus spiritualis in pastu capiendū significaret, quos euangelium in parabola seminantis distinxit, inquit, qui verō in terram bonam seminatus est, hic est, qui audit verbum, & intelligit, & fructum affert, & fecit aliud quidem centesimum; aliud autem sexagesimum; aliud verō trecesimum. Postquam verō charitas Petri triplici interrogatione domini, sicut triplex fuerat negatio, explorata, & tentata fuit, ac probata, & iussum, ut pasceret, continuo prædixit martyrium eius, quod boni pastoris proprium est; & ad quod charitas, cum opus est, bonum pastorem, non repugnantē, sed libentem, & exultantem adducit, cum esses, inquit, iunior, &c. Hactenus de expositione consentanea alijs locis scripturæ, & circumstantiæ loci. Tertium à te obiectum, sed non probatum erat, nō esse expositionem consentaneam ipsis contextus verbis, sic enim tu dicis, de quo paulo post respondebo, cum de articulo quod opposuisti, refellam, nunc sequar ordinem tuarum futilium. cauillationum.

CAPVT XXIIII.

Quomodo omnibus pastoribus dictum est illud, Pasce oues meas, & quomodo fides Petri transeat ad successores, non autem necesse sit ut transeat charitas, & quomodo per scripturam probatur, fidem esse posse sine charitate.

„ **S**ubiungis enim, Cæterum, rescire velim ex Turriano, quamobrem hæc verba, Pasce oues meas, ad Pontificem Romanum longe post exoriturum, „ potius quam ad Ioannem, Matthæum, reliquosque Apostolos dirigantur, quos non minus fuisse ouium Christi pastores, quam Petrum supra confecimus. Dicam mil-
lies

lies, non intelligere te qua loqueris, neq, de quibus affirmas. Nos enim nunquam diximus, neq, dicturi sumus, non esse hoc dictū Pasce oues meas, reliquis apostolis, immo etiam omnibus alijs pastoribus, siue quos ipsi apostoli, dum essent in vita, constituerunt, siue alijs eorum successoribus, hoc tamen interest, quod hoc singulariter dictū est Petro, reliquis verò omnibus cōmuniter dictū est in Petro: et si Apostolis quidē excellentius, quā reliquis dictum est, quod Petro omnium excellentissimē, id est, primò. Quod autem dicis de apostolis, quos nō minus fuisse ouium Christi pastores quam Petrum supra confecimus, Neq, quod hic dicis, intelligis. Vnus enim quiuvis pastor qualis ille cunq, sit, & quantuscunq, non magis, neq, minus Pastor est, quam quilibet aliorum. vna. n. ratio est pastoris, quā supra auctore Basilio explicauimus, ne eadem repetamus, et si alij sunt maiores pastores, alij minores, vii in triangulis aiebam, non magis triangulum esse maiorem, quam minorem. Certum enim est fuisse Apostolos maiores pastores, & quos ipsi dū viuerent, constituerunt, minores. Ita dixi supra propinquius succedere apostolis archiepiscopos, qui sunt maiores, quam episcopi, quibus per prouincias suas præsunt, qui sunt etiā successores apostolorum minores; sed omnes accipiunt à Deo in Petro, & per Petrum charisma potestatis spiritualis pascendi oues Christi. Nisi. n. ita prouisum esset, non potuisset esse vnitas Ecclesie. Quomodo enim vnitas Ecclesie consistere potest, nisi prappositi, siue pastores Ecclesie omnes secundum ordinē, & gradum suum sint vnum? vnum verò quomodo fieri possunt, nisi omnes ad vnum, qui sit origo, & fundamentum vnitatis eorum, reuocentur? hic ergo Petrus, à quo vno, sicut beatus Cyprianus ait, vt origo vnitatis Ecclesie inciperet, sua auctoritate dominus Iesus disposuit, successorem in cathedra, & sede sua reliquit, vt in eo vno origo eiusdem vnitatis Ecclesie conseruaretur, & perpetuaretur, sicut à domino dispositum fuit. Videamus iam conclusionem: quod igitur ais, Te rescire velle ex Turriano, quare hæc verba, Pasce oues meas, ad Pontificem Romanum postea exoriturum potius dirigatur, q̃ ad apostolos, quos nō minus fuisse pastores, q̃ Petrum supra à te confectum esse dicis:

P p 3

Hæc.

Quomodo dictū est omnibus pastoribus in Petro vnicuiq, eorū, Pasce oues meas.

Quomodo quod Antonius dicit non minus fuisse apostolos ouium Christi pastores, quā Petrum, verum est, sed non intelligit, quomodo verū est.

Quomodo vnitas Ecclesie consistere non potest, nisi omnes prappositi, siue pastores vni sint, & vni esse nō possunt, nisi omnes ad vnum reuocentur.

Quare hæc
verba pascce
oues meas
ad successo-
res Petri di-
rigantur, &
Antonius
quærit.

hæc est causa Antoni, quam paulò ante dixi, quod ita auctoritate sua Dominus disposuit, ut B. Cyprianus tuus, & idem noster testis affirmat, ut ab vno Petro origo vnitatis Ecclesiæ inciperet. Hoc autem cum non disposuerit Dominus ad tempus, id est, quandiu Petrus superstes esset, quis enim nisi planè amens hoc dixerit? sequitur disposuisse, ut post mortem Petri alius succederet, à quo similiter origo vnitatis Ecclesiæ inciperet, quod fieri non poterat, nisi hæc verba Pasce oues meas, sicut dicta sunt Petro nominatim, & singulariter, ita ad eum, qui per vicariam ordinationem ei post mortem succederet, nominatim, & singulariter dirigerentur. Hoc tantum interest, quod hæc verba Pasce oues meas Petro dicta sunt à Christo immediate; successori verò dicuntur à Christo per vicariam ordinationem, quæ ministerio episcoporum fit. Ceteris autem Apostolis dicta sunt in Petro sine alio ministerio intermedio, quatenus in illo erant ut in capite, licet non tanquam successores Petri, nec in illo gradu primo, & vno, in quo erat Petrus radix totius ordinis sacerdotalis. Exposui, quod dixisti, te velle rescire ex Turriano, quare hæc verba, Pasce oues meas, potius ad Pontificem Romanum, quam ad Apostolos dirigerentur. conclusis ergo perperam, ita exponit Turrianus, Pasce oues meas, id est, tu solus per te ipsum, quandiu superstes fueris, deinde per vnum tuum successorem pasce. Commentum tuum est hoc. Tu enim, quia neque quæ ego dico, intellexisti, & quod peius est, neque quod tu dicis, finxisti hoc, ut hoc absonum, & absurdum mihi impingeres. Nisi enim ita scriberes, non haberes, quid scriberes. Vbi ego hoc dixi, pasce oues meas, id est, tu solus per te ipsum? si nusquam dixi, pudeat te saltem tui commenti, & mendacij. Explicavi antea, quemadmodum Petrus per se, & per alios tum Apostolos, tum ordinatos ab Apostolis pasceret. Non opus est eadem repetere. deinde per vnum tuum successorem pasce: verum est hoc, sed non ut successor solus per se ipsum, sic enim tu intellexisti, sicut in Petro finxisti à me exponi, pasce oues meas, id est, tu solus per te ipsum. Pergis deinde dicere, & non probare, ut perpetuo facis, Quæ quidem expositio non con-

Antonij
commentū.

contenta est ipsius contextus finibus. nō intelligo, quos fines

contextus dicas; neque tu explicas; neque quod dicis, probas. hic

asperisisti sales, ut fatuitatem tuam condires. Sed Iesuitarum,

inquis, more longē lateque excurrit, atque diffunditur.

Scio, quare non placeat tibi expositio huius loci, Pasce oues meas

fufius & vberius tractata, quia ut summus orator disputans de

natura deorum dixit, quæ breuius, angustiusque concluduntur,

tum apertiora sunt ad reprehendendum. Angustia enim, inquit,

conclusa orationis non facile se ipsa tutatur. Et conclusa aqua fa-

cile corrumpitur. Eadem ratio est, cur displiceat tibi excursio

Iesuitarum, quia quocunque excurrunt per Germaniam, & alias

nationes, ac provincias, vberes fructus in Domino ferunt. Itaque

corrui, ais, sola ἀπορία. Non hoc didicisti in officina Ari-

stotelis, sola negatione iugulare, ut superiore tua translatione

videtur. immo nec in officina Zenonis, qui, quamquam breuius an-

gustiusque concludere solebat, non tamen ita breuiter, ut sola ne-

gatione vteretur. Faciebant fortassis hoc Pythagorici, quos fe-

runt, si quid affirmarent in disputando, cum ex ijs quæreretur,

quare ita esset, respondere solitos, ipse dixit, ipse autem erat Py-

thagoras. Puto etiam, si quid negarent, cum ex ijs quæreretur,

quare negarent, respondere solitos, ipse negavit, siue ipse dixit, non

naesse. Vester Pythagoras fuit Martinus Lutherus, cuius tan-

tum apud Protestantes opinio præiudicata potest, ut sine ratione

valeat eius auctoritas. ac puduit te negare solum, sine ratione.

Idcirco correctionem adhibuisti negationi, reddis enim causam,

ut neges pertinere hunc locum, Pasce oues meas, ad Primatum

Petri, quia nihil hic, ut dicis, de primatu Petri, ni-

hil priuatim de vno Petri successore; nihil de Romano

Pontifice videmus, neq; tu etiam, nisi tibi fortassis idem

contigerit, quod illi, qui sibi duplices Thebas videre vi-

debatur. Nihil vides in hoc loco, Pasce oues meas, de primatu

Petri, neque de successore, quia non vis videre, id est, intellige-

re; intelligere autem non vis, quia non vis credere, sicut scri-

ptum

Sales Anto-
nij in Socie-
tatem Iesu
mordaces.

Quare ex-
positio loci,
pasce oues
meas fufius
tractata An-
tonio dif-
pliceat.

Quare ex-
cursio Iesui-
tarum, quos
Antonius
vocat, ci-
displiceat.

Antonius
Sadcel sola
negatione
didicit iu-
gulare, ipse
viderit, in
qua officina
hoc didice-
rit.

Quomodo
fuerit Py-
thagoras
Protestan-
tium Mar-
tinus Lu-
therus.

Quare, &
quō nō vi-
deat in Ico-
Euangelij
pasce oues.

meas Anto-
nius, quod
dicit se non
videre.

Quomodo
vñ prima-
tum Petri vi-
demus in
successorib;
eius, in qui-
bus Petrus
viuit.
Quare Pro-
testantes cū
suo Anto-
nio Ecclesiā
Catholicā
per cūctum
orbem diffu-
sam non vi-
dent.

Quomodo
cum Christo
pro Petro
rogauit, ne
deficeret fi-
des eius, pro
eius succes-
soribus idē
rogauerit.

ptum est in Esaia, nisi credideritis, non intelligetis. Nos, qui euange-
lio credimus, & hunc locum, Pasce oues meas, & alios locos euan-
gelij cum hoc congruentes secundum Apostolicam traditionem san-
ctorum patrum & omnium Ecclesiarum testimonio confirmatam
intelligimus, non duplices Thebas, vt tu somnias, sed vnas vide-
mus, id est, vnam domum dei cum vno patre familias; vnam Eccle-
siam cum vno primatu Petri, qui in successoribus suis viuit. Vnus
enim est primatus Petri, & successorum eius, quia Petrus, & suc-
cessores eius vnum sunt. Tu tu Antoni es, qui vnas Thebas non
cernis, id est, vnam Ecclesiam Catholicā per cūctum orbem dif-
fusam non credis, non ob aliam causam, nisi quia te & Protestantes
tuos condemnat, & anathematizat. Adiungis deinceps. Quin-
potius si velim vrgerē hęc verba, Amas me, facile euertā
tuum illud commentū de pontificia successione. Amor
enim Petri erga Christum fuit donum personale nō mi-
nus, quam eius fides, neque transire ad successorem nisi
» κατὰ μίμησιν vnquam potest. Dic mihi Antoni, cum dominus di-
xit Petro in Euangelio Lucae, Simon, ecce Satanas expetiuit vos,
vt cribraret sicut triticum, ego autem rogavi pro te, vt non defici-
at fides tua; & tu aliquando conuersus, confirma fratres tuos, pu-
tas ne voluisse dominum consultum esse solum Ecclesię fratrum
quę superstite Petro futura erat? an Ecclesię etiam futura
post Petrum fraternitatis? quis ambigere cum ratione potest,
quin consultum esse voluerit, & prouisum Ecclesię perpetuū futu-
ra? Quis enim Rex tam imprudens est, & regni sui tam negligens,
& contemptor, vt non velit regnum suum ita bene constituere, vt,
si possit fieri, non solum quandiu viuit filius, stet, & floreat; sed etiā
post mortem filij nunquam desit successor, qui regnum bene funda-
tum stabiliat, & amplificet? Igitur cum Christus rogauit patrem
pro Petro, cui iubebat confirmare fratres suos, id est, totā Eccle-
siam, vt non deficeret fides eius: fide enim firma Petri stabilienda
erat tota fraternitas, id est, Ecclesia; pro omni successore Petri
rogauit, ne fides eius deficeret, nisi vis minus prouidum fuisse domi-
num utilitatis regni sui, quā sint filij huius sæculi, quos ipse con-
didit.

didit. Ex ista fide Petri, pro quo postea rogauit dominus, ne fides eius deficeret, profecta fuerat prius illa celestis, & generosa Petri confessio de Christo filio Dei viui, quam nomine omnium apostolorum ut feruidior, & promptior anticipauit, & edidit. Huius fidei, quam gratia Dei nobiscum in nobis operatur, heredes sunt, qui in cathedra Petri sedent; cum enim rogauit pro Petro, ne fides eius deficeret, quia hoc ad utilitatem Ecclesie usque ad consummationem seculi, ut bonus, sapiens, & potens providebat, simul rogauit, ne nunquam deficeret successor in cathedra Petri cum eodem charismate fidei non deficientis. transit quidem fides Petri ad successorem κατὰ μίμνησιν, id est secundum imitationem, quatenus nemo inuitus credit, quia fides, ut est in doctrina apostolica libri viii. Clementis Rom. charisma Dei est, ὅτι ἐκ ἡμετέρᾳ εὐνοίᾳ καὶ ἀγάπῃ γίνεται, ὁ δὲ ἀπὸ τοῦ Θεοῦ δωρεῖται, id est, quod Deo adiuvante, nostra bona voluntate, & in Deum beneuolentia, atque studio acquiratur, sed ut ei, qui per vicariam ordinationem Petro successerit, nunquam hoc charisma fidei quandiu cathedram Petri tenet, deficiat; hoc Christus patrem rogauit. Quod qui negat, euangelio non credit, neque prouidum, neque bonum, neque potentem Christum confitetur, sed potius incautum, inuidum, & infirmum impie facit. Quod si tu cum tuis Protestantibus, quos decipis, non creditis esse hoc charisma prerogatiuum in cathedra Petri, id est, in successore eius, credite ijs, quæ vestis oculis videre potestis, Euoluite historias, & legite catalogos episcoporum, qui Alexandria, Antiochia, Hierosolymis, quæ sedes apostolicæ sunt, successerunt, & videbitis quam multi, non uno tempore, sed diuersis, hæretici in eis sederunt, quos omnes apostolica sedes Petri Romana semper prima denauit: euoluite etiam concilia œcumenica, & eorum acta, atque historias, & reperietis omnia à Pontifice Romano approbationem petuisse propter charisma pontificatus in Petro primo fundati, & semper in successoribus eius, cum eadem prerogatiua fidei non deficientis usque in hodiernum diem continuati. Multa quæ huc pertinebant, scripsi libro 3. de dogmaticis characteribus verbi Dei, ut alios libros meos nunc taceam, in quibus idem feci, reperies in eis,

Quomodo fides Petri transeat ad successores per gratiam & bonam voluntatem hominis.

De charisma te fidei, quomodo in nobis existat, & vnde.

Quomodo qui non credit esse successoribus Petri charisma prerogatiuum fidei nunquam in cathedra Petri deficientis, euangelio non credit, neque Christum confitetur prouidum, bonum, & potentem.

si legere libeat, quæ antea fortasse non legisti. Veniamus iam ad illa verba, Petre amas me, Quæ dicis si urgere velles, posse te euertere pontificiam successionem. Videamus, quomodo urgeas, & non euertas. Conatus enim es urgere, et si dissimulas, quantum conari potuisti, amorem Petri ais, cum esset donum personale, sicut fuit fides, non potuisse transire ad successorem. Sic tu successionem episcopi Romani in locum Petri euerti putas. At vero cum non dixerit dominus Petro, ego rogavi pro te, ut non deficiat amor tuus, sed solum, ut non deficiat fides tua, sequitur, non necesse esse, ut amor Petri ad successorem transeat, sicut necesse est, ut transeat fides. Si enim necesse erat, cur non rogauit, ut non deficeret amor, sicut rogauit, ut non deficeret fides? dices fortasse, cum rogauit dominus pro Petro, ut non deficeret fides eius, simul rogasse, ut non deficeret amor; non enim fidem sine amore esse posse; at sicut fides, quia donum est personale, non potest transire ad

Quomodo dominus non rogauit pro Petro secundum euangelium, ut non deficeret amor eius, sed ne deficeret fides eius.

Quomodo dominus docuit, non necesse esse, ut amor Petri transeat ad successores eius, si cur docuit necesse esse, ut transeat fides.

Fides à charitate separari posse contra doctrinam Lutheri.

Qualis sit fides sine charitate, quomodo docuit apostolus.

successorem nisi nata uixisset ut tu ais, id est, secundum imitationem, ita nec amor. Differui de fide, quomodo transeat per gratiam Dei, & bonam voluntatem successoris, & quomodo pro fide eius in Petro rogauerit. De amore uero non necesse esse, ut transeat, idem dominus docuit, qui non dixit, rogavi pro te, ut non deficiat amor tuus, sed ut non deficiat fides tua. Posse autem fidem esse sine charitate, qui negat, verbum Dei plane negat. Etsi enim pater tuus Lutherus negauit epistolam B. Iacobi, qui dicit, fidem sine operibus mortuam esse; non tamen negauit epistolam Pauli ad Timotheum, qui ait, finis præcepti est charitas de corde puro, & conscientia bona, & fide non ficta. Si est fides non ficta, est igitur & fides ficta, quia si unum contrarium est, & alterum necesse est esse, ut in schola philosophiae didicisti. Quomodo enim diceret fidem non fictam, nisi nouisset fidem fictam, siue hypocriticam? non quia sit falsa fides, sed quia non prodest homini ad salutem, nec est finis præcepti. qualis autem sit huiusmodi fides, in eodem loco docet apostolus; si enim fides non ficta, coniuncta est cum charitate, & corde puro, ac bona conscientia, fides ficta erit sine charitate, & sine puritate cordis & cum mala conscientia. Rursus si negas cum magistro tuo

epi-

epistolam Iacobi, qui fidem sine operibus mortuam esse dixit, at non negas, sicut neque Lutherus negavit epistolam Petri priorem, in qua, spem viuam dicit in principio Epistolæ. Est igitur & spes mortua, eadem ratione, quam paulo ante dixi de contrarijs, at spes sine fide esse non potest, siquidem in ratione eius continetur; est enim fides, ut Apostolus ait, substantia rerum sperandarum, & quæ sequuntur. Est igitur necessario sicut spes viua, & spes mortua, sic fides viua, & fides mortua. Transire igitur potest fides sine amore, siquidem separabilis est, & scripturam, & naturam negat, qui fidem à charitate inseparabilem esse tradit, ut tradidit Lutherus tuus, filius maledictionis, qui neque fidem, neque charitatem habuit. Deinde si scripturam negat, qui tradit amitti potestatem iudicandi, & docendi verbum, amissa charitate, sequitur, ut scripturam quoque neget, qui tradit, non posse dari potestatem iudicandi & docendi, nisi detur prius charitas. Negat autem scripturam, qui illud superius tradit, cum apostolus iudicium Romanorum probet, vitam, & facta eorum non probet, sed accuset, scimus enim, inquit, quoniam iudicium Dei est secundum veritatem in eos, qui talia agunt, existimas autem o homo, qui iudicas eos, qui talia agunt, & facis ea, quod tu effugies iudicium Dei? & in epistola ad Corinthios 2. cap. XI. de pseudoapostolis illis, qui prædicantes euangelium, volebant sua falsa dogmata tradere, non negat, quamuis pseudoapostoli essent, quin haberent potestatem dandi spiritum S. cum enim qui falsam doctrinam prædicat, secundum formam Ecclesiæ baptizat, consecrat, absoluit, spiritum S. tribuit, sic enim ait, nam si is qui venit, alium Christum prædicat, quem non prædicauimus, aut alium spiritum accipitis, quem non accepistis, rectè pateremini. dabant igitur spiritum pseudoapostoli, si erant, qui spiritum Sanctum accipiebant. & dominus in Euangelio Ioannis cum mulierem deprehensam in adulterio, ab scribis & phariseis, tentandi causa ad Christum adductam, interrogauit inquit, ubi sunt, qui te accusabant, nemo te condemnauit? quæ dixit, nemo domine. Non interrogasset,

Q 1 2 vtrum

Sicut in scriptura est spes viua, sic spes mortua, & sicut spes viua, & mortua; sic fides viua, & fides mortua, quia spes sine fide esse non potest.

Martinus Lutherus neq; fidem, neq; charitatem habuit.

Quomodo pseudoapostoli in epist. ad Cor. 2. c. XI. spiritum S. dabant.

Vtrum nemo eam condemnasset, si scribae & pharisaei, qui illam ad-
 duxerant, condemnare eam secundum legem Moisis, in cuius ca-
 thedra sedebant, non potuissent, neque eis dixisset, qui sine peccato
 esset vestrum, primus in illam lapidem mittat, nisi iudices eos esse
 cognouisset, alioqui accusauit eos tacite, quod eadem facerent, quae
 iudicabant, ipsi enim adulteri etiam erant. Immo de eisdem scribis,
 & pharisaeis praecepit in Euangelio Matthaei, inquiens, super cathe-
 dram Moisis sederunt scribae, & pharisaei, omnia ergo quaecunque
 dixerint vobis, seruare, & facite, secundum opera vero eorum no-
 lite facere: dicunt enim & non faciunt. nisi spiritum fidei ad do-
 cendum veritatem legis & secundum eam iudicandi accepissent,
 nunquam dominus praecepisset, ut quaecunque in cathedra Moisis
 dicerent, seruarentur, & fierent. Hi enim erant successores eorum
 LXX. quos in libro Num. cap. xi. Moises iussu Dei elegit, quibus
 Deus de spiritu Moisis, ut scriptura dicit, tradidit, ut sustentent,
 inquit, tecum onus populi, & non tu solus graueris. Quod si ad hos
 transibat spiritus fidei & veritatis, quo & veritatem legis de ca-
 thedra Moisis tradebant, & ex lege recte iudicabant, alioqui tur-
 piter, & sine charitate viuentes, cur tu Antoni contra apertate-
 stimonia & exempla scripturarum putas non posse esse in succe-
 sso-
 re Petri charisma fidei Petri, sine charitate & sanctitate eius? ne-
 que posse eum de cathedra Petri docere veritatem, & iudi-
 care verum iudicium, nisi sanctitatem Petri habe-
 at? o caecam mentem & omni luce veritatis
 priuatam. Progrediamur vlti-
 rius, & exhauriamus sen-
 tinam tuam.

Quomodo
 cu scripturis
 sanctis pu-
 gnet trade-
 re no posse
 esse charis-
 ma fidei Pe-
 tri & pote-
 statis eius in
 successore,
 nisi sit in eo
 charitas Pe-
 tri.